

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **I. D.**
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Pavlem Schreiberem
sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2015, č. j. 2051/15

takto:

- I. Rozhodnutí České advokátní komory ze dne 12. 8. 2015, č. j. 2051/15, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč, a to k rukám jejího advokáta JUDr. Ing. Pavla Schreibera do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně ze dne 2. 8. 2015 o určení advokáta dle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o advokacii“). Předmětem požadované bezplatné právní služby

bylo „zpracování dovolání, případně zastoupení ve věci 6 Nc 701/2014 (60 Co 158/2015-138), o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy, těžká újma na zdraví, proti 22 osobám státních zástupců“. Důvodem nevyhovění žádosti bylo jednak nedoložení tvrzených rozhodných skutečností, jednak nesplnění podmínky pro poskytnutí právní služby bezplatně s ohledem na zjištěné majetkové a sociální poměry žalobkyně.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobkyně brojila proti té části odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná shledala, že žalobkyně sice uvedla jména dvou advokátů, kteří ji měli odmítnout poskytnout právní služby, avšak toto tvrzení nijak nedoložila. Dle žalobkyně má tiskopis prohlášení o příjmových a majetkových poměrech žadatele formu čestného prohlášení, a pokud by v prohlášení neuvedla pravdivé údaje, logicky by jí hrozil postih. Navíc v daném období, za naprosto identických podmínek, žalobkyni přiznaly dva soudy právo na určení zástupce pro řízení. Pokud žalované někdy nějaký doklad chyběl, byla žalobkyně vyzvána k doplnění žádosti a následně jí byl advokát určen. V projednávané věci žalobkyně poskytla tytéž, žalované již dříve známé podklady, na základě kterých jí dříve ustanovila advokáty. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhla, aby soud provedl důkaz všemi rozhodnutími žalované o ustanovení advokáta od roku 2014. V této souvislosti dodala, že rozhodnutí bylo vždy podepsáno JUDr. I. S. Konfrontací těchto listin lze dospět k závěru, že v jiných případech za stejných podmínek žalovaná ustanovila žalobkyni advokáta.
3. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně nesplňuje kritéria pro přiznání práva na poskytnutí právní služby bezplatně. V identickém období přitom dva soudy za shodných podmínek přiznaly žalobkyni právo na určení zástupce.
4. Žalovaná též nepřihlížela k splácení dluhů, půjček a jiných závazků žalobkyně, k nimž se zavázala vlastním rozhodnutím a úkonem. Toto tvrzení žalovaná v předchozích rozhodnutích o žádostech žalobkyně o určení advokáta neuváděla, opsala jej až z usnesení soudu č. j. 58 Co 136/2014-92, resp. č. j. 58 Co 136/2014-109. Dluhy žalobkyně přitom uznalo již několik soudů. Dluh u vlastní matky ve výši 212 000 Kč vznikl v době, kdy žalobkyně v důsledku kriminálních činů přišla o zaměstnání a příjmy. Hypoteční dluh ve výši 1 000 000 Kč pak vznikl v důsledku pořízení nemovitosti se zahradou na adrese S. 3; měsíční splátka činí 6 167 Kč.
5. Z písemně doložených skutečností a prohlášení je dále jednoznačně patrné, že žalobkyně má vyživovací povinnost vůči své zletilé (20 let) dceři, což nezpochybnil ani žádný soud. Písemné podání žalobkyně je tedy důkazem i pro soudy, nikoliv však pro žalovanou. Pokud by žalobkyně uvedla nepravdivé údaje, vystavuje se postihu. Dcera byla studentkou střední školy, od září 2015 pak školy vysoké. Žalobkyně se stará o její veškeré potřeby od potravin a cestovného po studijní nároky. Pokud žalovaná požadovala doklad o jejím studiu, měla žalobkyni vyzvat k doplnění, jak se tomu stalo již u jiných chybějících listin, v rámci jiných určení advokáta nejen ve věci žalobkyně. Co se týče tvrzení žalované, že dcera žalobkyně vlastní nemovitost – rodinný dům na adrese N. d. 37, je tato skutečnost výsledkem rodinných dohod, která navíc nemá na posouzení majetkových a sociálních poměrů žalobkyně žádný vliv.
6. Žalobkyně je zcela bez prostředků a neměla jak zabezpečit nástup své dcery na vysokou školu. Uvedená měsíční mzda ve výši 10 101 Kč v napadeném rozhodnutí nekoresponduje se skutečnou průměrnou měsíční mzdou žalobkyně (za poslední 3 měsíce před podáním

žaloby ve výši 7 895 Kč). Žalované je navíc velmi dobře známo, že žalobkyně je těžce zdravotně postižena. Pokud jde o „důchod“ ve výši 5 503 Kč, nutno zdůraznit, že se jedná o důchod invalidní, přičemž invalidita vznikla v důsledku jednání 22 osob státních zástupců, členů justiční a policejní mafie, a výdaje s ní spojené dosahují někdy až 9 000 Kč měsíčně. Namítala také, že je nejdříve žalovanou tvrzeno, že žalobkyně nijak nedoložila svůj stav invalidity, na druhou stranu žalovaná částku 5 503 Kč plynoucí z vyplaceného důchodu započítala do příjmů žalobkyně, aniž by měla k tomuto tvrzení právně relevantní dokument. Tato skutečnost dokládá snahu žalované poškodit ji.

7. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením žalované, že je vlastníkem nemovitosti, jejíž část je již po rekonstrukci. Žalobkyně se stala obětí kriminálních zločinů a nemohla tak nemovitost opravit. Nemůže užívat vlastní bydlení, neboť dům je neobyvatelný. Hodnota nemovitosti je navíc nízká a banka při vyřizování hypotéky odmítla použít dům jako zástavu, a proto je ve prospěch žalobkyně zastaven jiný dům, díky čemuž nemůže s nemovitostí nakládat. I tvrzení žalované o vlastnictví 3 automobilů žalobkyní je nepřesné, kdy jeden automobil je zničeným vrakem, ostatní mají velmi nízkou hodnotu.
8. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil, uložil žalované povinnost zdržet se dalšího poškozování práv žalobkyně, pomluv a urážlivých vyjádření, a dále povinnost uhradit žalobkyni způsobené škody.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že např. usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1 Co 197/2014-45, bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že nerozumí právní problematice a soudnímu řízení. V daném usnesení je výslovně konstatováno, že žaloba žalobkyně a L. N., v základních rysech splňuje nároky kladené na řádně podanou žalobu, a že z podání je zřejmé, že tyto osoby jsou způsobilé činit kvalifikovaná podání a jsou schopny hájit své zájmy samy, neboť se přiměřeně orientují i v hmotněprávní a procesněprávní problematice spojené se soudním řízením. Tvrzení žalobkyně, že jí žalovaná zamítavým rozhodnutím brání v přístupu k soudu, je tak nepravdivé.
10. Nepřípadné je též tvrzení žalobkyně, že již dříve poskytla žalované další podklady. V každé žádosti o určení advokáta žalovanou totiž musí žadatel tvrdit a prokazovat své osobní, majetkové a příjmové poměry (svá tvrzení ze žádosti, resp. prohlášení). Žalovaná eviduje více žádostí žalobkyně, advokát jí byl určen nejméně třikrát, z toho jednou v řízení před Ústavním soudem, dále pro odvolací a dovolací řízení. O těchto dvou žádostech žalovaná rozhodla na podzim 2014, ovšem za jiných žadatelkou tvrzených a osvědčovaných poměrů (žalovaná nebyla zpravena o skutečných majetkových poměrech žadatelky).
11. Žalobkyně nepředložila stanovisko Ministerstva spravedlnosti specifikované číslem jednacím, pouze uvedla, že „ministerstvo vydalo 22 státních zástupců k žalobě na ochranu osobnosti“. Žalovaná měla důvodnou obavu, že obsah stanoviska mohl u žalobkyně (a L. N.) vzbudit více naděje, než tomu ve skutečnosti bylo (bez bližší znalosti obsahu stanoviska nebylo možné se vyjádřit). Pro toto řízení je ovšem významné, že bez závěru žalobkyně (a L. N.) o obsahu ministerského stanoviska by zřejmě nebylo ani žádosti o ustanovení zástupce pro soudní řízení, ani žádosti žalobkyně o určení advokáta. V ostatním žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně a další podání účastníků

13. V podání ze dne 3. 9. 2017 *žalobkyně* předně uvedla, že toto podání nevypracovala sama, ale osoba jí blízká. Žalobkyně by toho nebyla schopna vzhledem ke špatnému zdravotnímu stavu a také proto, že je právní laik. Vyjádření žalované je snahou skrýt svá pochybení, je účelové a zavádějící. Nad rámec již řečeného žalobkyně uvedla, že částka životního minima jednotlivce, která nezahrnuje nezbytné náklady na bydlení, činila měsíčně 3 410 Kč, normativní náklady na jednu osobu činily pro jednu osobu 5 858 Kč měsíčně, celkem 9 268 Kč plus náklady, které je žalobkyně povinna poskytovat formou výživného. To vše je však pouze pro jednu osobu, ne pro dvě, a není to výpočet pro těžce zdravotně postiženou osobu, zcela závislou na automobilové přepravě. Žalovaná žalobkyni úmyslně poškodila a brání jí k přístupu k soudu. Odkaz žalované na usnesení Vrchního soudu v Olomouci je nevhodný, zrušil jej i Nejvyšší soud. Tam, kde soud žalobkyni a L. N. ustanovil advokáty, jsou jejich žaloby úspěšné.
14. Dále soudní spis obsahuje několik podání žalobkyně, ve kterých opakuje či blíže rozvádí žalobní argumentaci, a další přílohy jako je trestní oznámení, dovolání, jež však věcně nesouvisí s napadeným rozhodnutím.
15. Dne 5. 5. 2020 *žalobkyně (prostřednictvím zástupce)* doplnila žalobu. Nad rámec již uvedeného v žalobě uvedla, že poměry žalobkyně byly žalované známy, a v době rozhodování o žádosti nevykazovaly oproti stavu v roce 2014 či 2016 takových změn, aby mohla žalovaná odůvodněně rozhodnout jiným způsobem. Žalovaná tak jednala v rozporu s předvídatelností práva a současně s ustálenou judikaturou, když nepřihlédla k poměrům žalobkyně, které jí byly z její rozhodovací činnosti známy. K tomu žalobkyně předložila sedm rozhodnutí o určení advokáta žalovanou z let 2014 a 2016. K povinnosti žalované vyzvat žalobkyni k doplnění podání pak odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 11 A 189/2017-36. Dále měla žalobkyně za to, že z právní úpravy neplyne, že by měla povinnost dokládat odmítnutí poskytnutí právních služeb, nýbrž postačí pouze uvedení jména. Přílohou doložila potvrzení o odmítnutí poskytnutí právní služby advokátkou Mgr. M. T., potvrzení o studiu dcery, lékařské zprávy, podací lístky o zaplacení pojištění a daně z nemovitých věcí, výpis z účtu, oznámení z České správy sociálního zabezpečení o úpravě vyplaceného důchodu a zprávu o průběhu psychoterapeutické péče.
16. V tomto podání žalobkyně vzala zpět návrh výroku rozsudku, aby soud žalované uložil povinnost zdržet se dalšího poškozování práv žalobkyně, pomluv a urážlivých vyjádření, a dále povinnost uhradit žalobkyni způsobené škody. O tomto návrhu (zpětvzetí) však soud samostatně nerozhodoval, z procesního hlediska se jednalo spíše o úpravu či upřesnění náležitosti žaloby (návrh výroku rozsudku) tak, aby odpovídala rozhodovacím modalitám plynoucím z uplatněného žalobního typu (§ 65 a násl. s. ř. s.).
17. K věci se dále vyjádřila i *žalovaná*, a to podáním ze dne 14. 9. 2021 (č. l. 157). Poukázala na změnu právní úpravy účinnou od 1. 7. 2018. Dále uvedla, že žalobkyně žádala určit advokáta pro dovolací řízení, jehož předmětem byla polemika s usneseními soudu o tom, že jí nebyl soudy ustanoven zástupce pro řízení. Žalobci tehdy byli dva – kromě žalobkyně i L. N. (ten pro dovolání splnil formální podmínku právního zastoupení advokátem, Nejvyšší soud však jeho dovolání rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016 odmítl). Nalézací i odvolací soud v dané věci dospěly k závěru, že ze strany obou žalobců jde o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva. Zákon o advokacii v tehdy účinném znění ovšem žalované neumožňoval

zamítnout žádost o určení advokáta (neurčit advokáta) z důvodu zřejmého bezúspěšného uplatňování práva. Toto oprávnění ovšem náleželo advokátovi, pokud byl určen pro poskytnutí právní služby). I kdyby tedy žalovaná tehdy žalobkyni určila advokáta, není jisté, že by jí vůbec předmětnou právní službu poskytl, a pokud by ji poskytl, nebyla by žalobkyně se svým dovoláním úspěšná. Žalovaná dále reagovala na podání žalobkyně ze dne 5. 5. 2020. Uvedla, že sice lze přihlédnout i k dalším skutečnostem, jsou-li známy, ovšem nikoli k těm, které byly správnímu orgánu známy z dřívější žádosti. Rozhodující je vždy obsah žádosti a aktuálně známé poměry žadatele, k předchozí žádosti se správní orgán nevrací. O postupných žádostech téhož žadatele je někdy rozhodnuto kladně, jindy záporně. Odpovědnost za výsledek má žadatel. Ten se beneficie domáhá a musí učinit vše, co od něho zákon požaduje. Určení advokáta žalovanou je výjimkou. Žadatel prokazuje svá tvrzení, v tomto rozsahu má tudíž i povinnost důkazní. Ustanovení § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se týká obsahu podání, nikoli provádění důkazů. V podání ze dne 5. 5. 2020 žalobkyně sama potvrdila, že u jednoho z jí označených advokátů neprokázala, že jí oslovený advokát odmítl žádanou právní službu poskytnout. Tuto skutečnost nelze zpětně prokazovat v řízení před soudem. Minimálně jedna z kumulativních podmínek pro určení advokáta tak nebyla naplněna. Ani osobní, příjmové a majetkové poměry žalobkyně však neosvědčovaly splnění zákonných předpokladů. Žalobkyně měla příjem ze zaměstnání, dobré majetkové poměry (bydlení, vlastnictví automobilů apod.), závazek výživného k dceři neprokázala. Nesplnila tedy podmínku, že by byla zcela nemajetná a bez dostatečného příjmu. Navíc žádala o určení advokáta výhradně bezplatně, nikoli i za sníženou odměnu.

18. Na toto vyjádření žalované reagovala sama žalobkyně podáním ze dne 28. 9. 2021, došlým soudu dne 7. 10. 2021 (č. l. 318). Toto podání však neobsahovalo žádná pro věc relevantní tvrzení, stejně jako další následná podání předkládaná soudu přímo žalobkyní. *Zástupce žalobkyně* pak s vyjádřením žalované polemizoval podáním ze dne 7. 10. 2021.

V. Námitka podjatosti

19. Přípisem ze dne 18. 8. 2021 soud účastníky řízení poučil o složení senátu, který věc projedná a rozhodne, a o možnosti namítnout podjatost soudců a soudních osob. Žalobkyni bylo toto poučení doručeno dne 20. 8. 2021 prostřednictvím jejího advokáta. Podáním ze dne 16. 9. 2021, došlým soudu téhož dne, advokát žalobkyně sdělil, že žalobkyně se s poučením senátu seznámila a tudíž se dozvěděla o důvodech podjatosti až dne 10. 9. 2021, přičemž uplatňuje námitku podjatosti vůči soudcům dr. Bystřické, Mgr. Pospíšilovi, dr. Husseinimu, dr. Kokešovi, dr. Skoumalové, dr. Sedlákovi, dr. Štencelovi, dr. Rausovi, Mgr. Šebkovi a dr. Kopečkové, kterou odůvodní ve lhůtě 14 dnů. Dne 4. 10. 2021 pak soud obdržel podání žalobkyně ze dne 22. 9. 2021, jehož obsahem byla námitka podjatosti vůči uvedeným soudcům a dále vůči členům vedení krajského soudu dr. Bořkovi, dr. Rezkovi a dr. Flídrovi. Žalobkyně uvedla, že soudci Krajského soudu v Brně se vůči ní dopouštějí úmyslného kriminálního jednání, a to např. vytvářením fikce marného a bezúspěšného uplatňování práva žalobkyní a L. N. tak, aby jim znemožnili provést důkazy o trestné činnosti, které jsou v jejich držení. Součástí každého řízení před krajským soudem je sprostota, urážky, ponižování, pomluvy, křivá obvinění a nadržování zločincům páchajícím trestnou činností na žalobkyni a L. N. Jednotliví soudci jsou notoričtí sprostí hulváti. K námitce podjatosti žalobkyně doložila desítky stran kopií jejích dřívějších podání, popř. podání L. N. či podání společných.

20. K uplatnění námitky podjatosti soud nepřihlížel. Podle § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, může účastník namítnout podjatost soudce, námitku však *musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.* Z posledně uvedené věty plyne, že námitka podjatosti uplatněná po uplynutí zákonné lhůty nemá žádné procesní účinky. Včasnost uplatnění námitky podjatosti se posuzuje i dle jejího obsahu, tedy zejména dle důvodů, z nichž je podjatost dovozována. V daném případě je podstatné též ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s., podle něhož má-li účastník řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci; má-li však účastník řízení něco osobně vykonat, doručí se i jemu. Poučení o složení senátu a o možnosti namítnout podjatost ovšem není přípisem soudu, na jehož základě by měl účastník řízení něco *osobně* vykonat, doručuje se tudíž toliko jeho zástupci. Primární lhůta pro uplatnění námitky podjatosti se pak počítá právě od tohoto doručení a nezávisí na vzájemných komunikačních schopnostech a možnostech účastníka a jeho zástupce, a to mimo jiné proto, že by pak zákonná lhůta k uplatnění námitky podjatosti mohla být jednoduše negována poukazem na to, že účastník řízení byl o existenci a obsahu poučení o složení senátu svým zástupcem informován „později“. V nyní projednávané věci tak byl dnem určujícím běh týdenní lhůty pro uplatnění námitky podjatosti pátek 20. 8. 2021, kdy bylo příslušné poučení doručeno zástupci žalobkyně. Tato lhůta uplynula marně dnem 27. 8. 2021, neboť uplatnění námitky podjatosti avizoval zástupce žalobkyně soudu teprve podáním ze dne 16. 9. 2021. Skutečnosti, které žalobkyně uvedla v námitce podjatosti, stejně jako skutečnost, že z důvodu dřívější rozhodovací činnosti, jakož i tvrzené trestné činnosti, žalobkyně považuje za podjatou většinu soudců úseku správního soudnictví Krajského soudu v Brně zařazených do senátních soudních oddělení, jí pak musely být známy již k okamžiku doručení poučení o složení senátu. V námitce nebyly uplatněny okolnosti, které by vznikly či se vyjevily později v průběhu řízení, a které by způsobovaly možnost jejich uplatnění v námitce podjatosti v rámci nově běžící týdenní lhůty.

VI. Posouzení věci

21. Soud, bez nařízení jednání [§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované včetně řízení předcházejícího jeho vydání a shledal, že **žaloba je důvodná.**
22. V nyní projednávané věci je nutno v prvé řadě konstatovat, že při přezkumu rozhodnutí správního orgánu jsou správní soudy poměrně striktně vázány jeho obsahem. Nemohou tudíž přihlížet k důvodům, skutečnostem či argumentům, které nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny, resp. jimiž se správní orgán nezabýval, a pokud tak fakticky učinil, nevyjádřil současně příslušné závěry v odůvodnění rozhodnutí. Nepostačí přitom ani, pokud žalovaný takové důvody či skutečnosti uvede ve vyjádření k žalobě, případně pokud je takovými okolnostmi argumentováno v jiných řízeních a rozhodnutích.
23. Při hodnocení věci samé pak zdejší soud v prvé řadě vycházel z dřívější judikatury, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 7 As 74/2013-58, či rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, č. j. 11 A 189/2017-36 (www.nssoud.cz), které se týkaly předmětné problematiky a podle nichž rozhodnutí o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii podléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť jím orgán veřejné správy rozhoduje o právech a povinnostech žadatele, konkrétně o jeho právním zastoupení. Vzhledem k tomu, že se takto začasť rozhoduje

i o právním zastoupení v řízení před soudem, má určení advokáta Českou advokátní komorou zásadně stejné účinky jako jeho ustanovení rozhodnutím soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2008, č. j. 6 Ads 19/2008-102). Pro řízení o žádosti o určení advokáta se uplatní správní řád.

24. Podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii *ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani se nemůže domoci poskytnutí právních služeb podle tohoto zákona (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasného návrhu advokáta určila. V téže věci však může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19. V rozhodnutí o určení advokáta Komora vymezí věc, v níž je advokát povinen právní služby poskytnout, jakož i rozsah těchto služeb. Komora může v rozhodnutí o určení advokáta stanovit i další podmínky poskytnutí právních služeb, včetně povinnosti poskytnout právní pomoc bezplatně nebo za sníženou odměnu, pokud to odůvodňují příjmové a majetkové poměry žadatele. Komorou určený advokát je povinen právní služby žadateli poskytnout za Komorou určených podmínek. To neplatí, jsou-li dány důvody pro odmítnutí poskytnutí právních služeb uvedené v § 19 nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva; v těchto případech advokát o důvodech neposkytnutí právních služeb bez odkladu písemně vyrozumí žadatele a Komoru. Určení advokáta Komorou nenahrazuje plnou moc vyžadovanou zvláštními právními předpisy k obhajobě toho, jemuž byl advokát Komorou určen, v trestním řízení nebo k jeho zastupování v jiném řízení. Dle třetího odstavce téhož paragrafu pokud žadatel žádá, aby mu byly právní služby určeným advokátem poskytnuty bezplatně nebo za sníženou odměnu, je povinen současně s podáním návrhu na určení advokáta Komorou prokázat, že jeho příjmové a majetkové poměry takové poskytnutí právních služeb odůvodňují; způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komorě sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti po předchozím vyjádření Komory vyhláškou. Tou byla vyhláška č. 275/2006 Sb., kterou se stanoví způsob zjišťování příjmových a majetkových poměrů žadatele o určení advokáta Českou advokátní komorou k poskytnutí právních služeb bezplatně nebo za sníženou odměnu.*
25. Citované ustanovení normuje konkrétní podmínky, jež musí být splněny, má-li být advokát určen rozhodnutím České advokátní komory. Jedná se o následující podmínky:
- I. *Žadatel nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů* (např. § 30 odst. 2 občanského soudního řádu, § 35 odst. 7 soudního řádu správního, § 39 trestního řádu). Přednost před určením advokáta Českou advokátní komorou má tedy jeho ustanovení soudem. Pouze v takovém případě, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro ustanovení advokáta soudem, jsou splněny předpoklady pro posouzení, zda mu má být určen Českou advokátní komorou. Ustanovení § 18 odst. 2 zákona o advokacii proto slouží jako poslední pojistka zajištění práva na zastoupení ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Splnění této podmínky žadatel zpravidla prokazuje pravomocným rozhodnutím soudu o zamítnutí jeho žádosti o ustanovení zástupce.
 - II. *Žadatel není schopen domoci se poskytnutí právních služeb.* Uvedená podmínka ukládá žadateli povinnost osvědčit, že v dané věci požádal o poskytnutí právních služeb více advokátů, avšak všemi byl odmítnut. Splnění této podmínky bývá zpravidla prokazováno písemným potvrzením advokátů, kteří se odmítli dané věci ujmout.

III. *Žadatel písemně požádá Českou advokátní komoru o určení advokáta.*

IV. *Žádá-li žadatel o poskytnutí právních služeb bezplatně nebo za sníženou odměnu, musí mimo podmínek uvedených pod body I.–III. současně prokázat své příjmové a majetkové poměry. Způsob prokazování a rozsah sdělovaných údajů je stanoven vyhláškou č. 275/2006 Sb.*

Všechny uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně.

26. Česká advokátní komora tedy při úvaze o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii vychází především z žádosti o určení advokáta, vyplněného tiskopisu „*Prohlášení o příjmových a majetkových poměrech pro určení advokáta Českou advokátní komorou k poskytnutí právních služeb bezplatně nebo za sníženou odměnu podle § 18 odst. 2, 3 a 5 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů*“, který je přílohou vyhlášky č. 275/2006 Sb., a dokladů předložených samotným žadatelem. Mimo to může přihlédnout také k dalším skutečnostem, jsou-li jí známy. Platí, že řízení o určení advokáta nemůže stát na náročném a obsáhlém dokazování, neboť je předpokladem pro další postup, a proto musí být rychlé. Důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných předpokladů nese především žadatel. Skutečnosti rozhodné pro určení advokáta proto žadatel musí uvést přímo ve své žádosti; neučiní-li tak, Česká advokátní komora jej k tomu vyzve. Doplnění údajů na základě výzvy České advokátní komory je nezbytné především tam, kde jsou základní informace zjevně neúplné. Jak uvedl Městský soud v Praze v citovaném rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č. j. 11 A 189/2017-36 (a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ohledně rozhodování o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce), „[n]a uvedených závěrech je třeba trvat i v případě, kdy o určení advokáta rozhoduje Česká advokátní komora, neboť [...] určení advokáta Českou advokátní komorou má zásadně stejné účinky jako jeho ustanovení rozhodnutím soudu, tudíž i na toto rozhodnutí musí být kladeny shodné požadavky jako na rozhodování o ustanovení advokáta soudem“. Na žádost o určení advokáta je nutno nahlížet jako na podání ve smyslu § 37 správního řádu. Podle odstavce 3 tohoto paragrafu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 7 As 74/2013-58).
27. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaná obdržela dne 4. 8. 2015 žádost žalobkyně o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii za účelem poskytnutí bezplatné právní služby v souvislosti se zpracováním dovolání, příp. zastoupení, ve věci žaloby na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy a těžké újmy na zdraví proti 22 osobám státních zástupců. K žádosti žalobkyně přiložila prohlášení o příjmových a majetkových poměrech (formulář dle citované vyhlášky č. 275/2006 Sb.), přípis „*XI. Jiné okolnosti, které by mohly mít vliv na osvobození*“, oznámení České správy sociálního zabezpečení o výši vypláceného invalidního důchodu, podací lístek o zaplacení pojištění domu a dvou automobilů, daně z nemovitých věcí, platební doklad SIPO o zaplacení elektřiny, plynu, vodného a rozhlasového a televizního poplatku, výpis z osobního účtu žalobkyně, příjmový doklad o zaplacení poplatku obci ze psů, a poplatků za odpadní vody a za likvidaci odpadu za žalobkyni a její dceru, a smlouvu o penzijním připojištění žalobkyně se státním příspěvkem. Dále je součástí správního spisu žádost žalobkyně a L. N. ze dne 1. 8. 2015 o určení advokáta podle § 18 odst. 2 zákona o advokacii v řízení o žalobě na ochranu osobnosti, usnesení Okresního soudu ve Zlíně ze dne 16. 2. 2015, č. j. 6 Nc 701/2014-87, usnesení Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 23. 6. 2015, č. j. 60 Co

158/2015-138, a výpis z nahlížení do katastru nemovitostí – informace o pozemku parc. č. 97/1, v katastrálním území N. D., jež je ve vlastnictví dcery žalobkyně, a pozemku parc. č. X, v katastrálním území S. u K., ve vlastnictví žalobkyně.

28. Soud souhlasí se žalovanou v tom, že je na žadateli, aby nejenom tvrdil, ale také hodnověrným způsobem prokázal, že splňuje podmínky pro určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby. Opatření a předložení takových důkazů představuje pro žadatele obvykle nikoliv nepřipustnou zátěž, ale přirozenou protiváhu dobrodiní, kterého se žadateli v případě prokázání naplnění patřičných podmínek dostane v podobě určení advokáta k poskytnutí specifikované právní služby. Na druhé straně nelze odhlížet od postavení žalované coby správního orgánu a její povinnosti vyzvat žadatele k odstranění vad podání, včetně výzvy prokázat tvrzené skutečnosti. Předmětná žádost žalobkyně nebyla v tomto ohledu dostatečná. Žalovaná jí nicméně nevyhověla, aniž by dala žalobkyni možnost tuto žádost doplnit a doložit, a to jak ohledně tvrzené skutečnosti, že jí dva advokáti odmítli poskytnout právní službu, tak ohledně příjmových a majetkových poměrů, se současným upozorněním na možné následky, které v případě nevyhovění výzvě hrozí. Tímto postupem žalovaná porušila právo žalobkyně na zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Zároveň tím došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, pročež je soud zrušil.
29. Na uvedeném ničem nemění, pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že již v minulosti žalobkyni poučila o tom, že právně významné skutečnosti je coby žadatelka povinna nejen tvrdit, ale též prokazovat v každém řízení o určení advokáta. Toto tvrzení (s jehož kategoričností by navíc bylo možné polemizovat) však není nijak blíže konkretizováno, např. alespoň stručným odkazem na takovou dřívější věc formou uvedení spisové značky, a je tak nepřezkoumatelné.
30. V této souvislosti nutno poukázat i na tvrzení žalobkyně, že žalovaná některým jejím žádostem o poskytnutí právních služeb bezplatně v minulosti opakovaně vyhověla. Což žalovaná ve vyjádření k žalobě připustila, přičemž konstatovala, že se tak stalo v situaci, kdy nebyla zpravena o skutečných majetkových poměrech žalobkyně.
31. K této argumentaci nutno uvést, že v napadeném rozhodnutí tyto důvody odlišného přístupu k jiným žádostem žalobkyně (které obecně mohou být legitimní) nejsou vyjádřeny a rozhodnutí tak v tomto směru nelze přezkoumat. Je třeba zdůraznit, že pokud bylo některým dřívějším žádostem žalobkyně vyhověno, mohla žalobkyně poměrně oprávněně předpokládat, že její žádost o určení advokáta obsahuje veškeré potřebné náležitosti a povede k úspěchu. I z tohoto důvodu tudíž nebylo od věci žalobkyni jednak včas poučit o tom, že její žádost nemusí být nyní úspěšná a umožnit jí případné vady či nedostatky odstranit či vysvětlit, jednak následně do odůvodnění rozhodnutí uvést příslušnou argumentaci osvětlující negativní výsledek nyní podané žádosti v zrcadle předchozích úspěšných žádostí.
32. Samozřejmě, podává-li žadatel větší množství (desítky, stovky) žádostí o určení advokáta (což však v dané situaci zjevně ještě nebyl případ žalobkyně), není třeba trvat na tom, aby byl v každém dalším jednotlivém případě stále znovu poučován o náležitostech žádosti o určení advokáta a vyzýván k odstranění vad podání, neboť takový postup by byl formalistický a nevhodný. Žalovaná by v takových případech měla vůči žadateli zvolit racionální přístup, kdy bude možno při posuzování dalších jeho žádostí o určení advokáta

vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté poučení o náležitostech předmětné žádosti bylo objektivně způsobilé zprostředkovat mu informaci, že je povinen současně s podáním návrhu na určení advokáta prokázat, že jeho příjmové a majetkové poměry takové poskytnutí právních služeb odůvodňují. Tato skutečnost by se pak měla nějakým způsobem odrazit v odůvodnění rozhodnutí, popř. minimálně by měla být zjevná z obsahu správního spisu. Na druhou stranu by se naopak mohl jevit formalistickým přístup, kdy by žalovaná stavěla mezi současně či v blízké časové souvislosti posuzované žádosti informační „zdi“, hodnotila různě prokázanost jednotlivých shodných tvrzení a rozhodovala o nich odlišně bez bližšího rozvedení důvodů takového postupu.

33. Pokud pak jde o samotné posouzení osobních a majetkových poměrů žalobkyně žalovanou, je nutno zejména odmítnout tezi, že by se nemělo přihlížet ke splácení dluhů a závazků, k nimž se žadatel zavázal vlastním jednáním. Tento závěr je příliš paušalizující. Nemůže být pochyb o tom, že nezřídka je účelem půjčky (dluhu) právě snaha zmírnit těžkou finanční situaci, což nelze klást žadateli k tíži a k takovému dluhu automaticky nepřihlížet. Uvedené by bylo namístě, kdyby šlo o dluh nesmyslný, excesivní, nikoliv nezbytný, kupř. na koupi luxusní dovolené (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. 2 Afs 28/2004, č. 423/2005 Sb. NSS, a ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 7 As 40/2004, č. 581/2005 Sb. NSS). Je tak potřeba rozlišovat, o jaký dluh/závazek se konkrétně jedná. V tomto směru lze odkázat i na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 24. 1. 2013, č. j. 4 Ads 121/2012-40: *„Celkové majetkové poměry žadatele, z nichž se usuzuje na dostatečnost či nedostatečnost jeho prostředků, zahrnují jednak jeho příjmy a majetek, jednak jeho výdaje a závazky. Žádná z těchto složek nesmí být při posuzování splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků opomenuta. Zhodnocení příjmové stránky hospodaření žadatele bez zohlednění stránky výdajové a výše závazků totiž nevypovídá o tom, zda žadatel má či nemá dostatečné prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Jinými slovy, pokud krajský soud zkoumal toliko příjmy stěžovatelky, aniž se zabýval jejími výdaji a závazky, nemohl objektivně posoudit, jestli stěžovatelka splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.“* Vzhledem ke znění zákona (srov. pozdější právní úpravu) pak zároveň nelze vycházet pouze z mechanického porovnání výše příjmu a částek stanovených předpisy o životním minimu, aniž by byly vzaty v potaz další skutečnosti, mezi nimi i reálná výše životních nákladů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2004, sp. zn. 5 Ads 1/2004, č. 321/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 4. 2008, sp. zn. 4 Ads 17/2008, ze dne 24. 1. 2013, sp. zn. 4 Ads 121/2012, či ze dne 26. 4. 2013, sp. zn. 6 As 12/2013), nebo zvýšené náklady vyplývající ze zdravotních potíží a jejich léčení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 1 As 63/2008). Pokud pak orgán rozhodující o žádosti poukazuje na majetek žadatele, je v uvedených souvislostech povinen přihlížet též k jeho stavu.
34. Uvedené závěry a judikatura se sice primárně vztahují k institutu osvobození od soudního poplatku, bezesporu je však lze vztáhnout i na hodnocení majetkových poměrů za účelem poskytnutí právní služby bezplatně nebo za sníženou odměnu dle zákona o advokacii. Soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by mezi těmito dvěma situacemi měl být zásadní rozdíl. Podpůrně lze přitom poukázat na formulář prohlášení o příjmových a majetkových poměrech žadatele (příloha vyhlášky č. 275/2006 Sb.), který v části E.3. *Měsíční výdaje* vyžaduje mj. také údaje o hypotečních splátkách, placení dluhů a splácení půjček. Není

zřejmé, proč by i tyto údaje byly po žadateli vyžadovány, pokud by při konečném posuzování žádosti neměly mít žádnou relevanci.

35. Žalobkyně v prohlášení k předmětné žádosti uvedla mimo jiné hypoteční splátky ve výši 6 167 Kč měsíčně a dále dluh ve výši 200 000 Kč. Žalovaná se těmito údaji nikterak nezabývala, což při celkovém deklarovaném příjmu žalobkyně ve výši 15 604 Kč mohlo mít na hodnocení příjmových a majetkových poměrů žalobkyně zásadní vliv. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí nepřihlížela ke všem podstatným okolnostem, protože je toto rozhodnutí nezákonné a i z tohoto důvodu je soud zrušil.
36. Závěrem je nicméně nutno zdůraznit, že závěr o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení neznamena, že byly bezezbytku splněny všechny zákonné podmínky pro poskytnutí právní služby bezplatně, a tedy že předmětné žádosti žalobkyně o poskytnutí bezplatných právních služeb mělo být vyhověno. Žalovaná se totiž, vzhledem k přijatým závěrům, které podle jejího názoru vedly k nevyhovění žádostem, všemi relevantními okolnostmi ani nezabývala, protože se k nim nemohl vyjádřit ani soud.
37. V této souvislosti nutno podotknout, že žalovaná sice dle znění aplikované právní úpravy *stricto sensu* nemohla žádosti žalobkyně nevyhovět z důvodu zřejmě bezúspěšného uplatnění práva, to ji však nezbavovalo možnosti uvážit, zda konkrétní skutečnosti v dané věci případně nesvědčí použití institutu zneužití práva, jak je traktován v judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012-22, ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 As 32/2020-29, či ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As 139/2020-33).
38. Vzhledem k tomu, že ke shora uvedeným závěrům soud mohl dospět již na základě obsahu předloženého správního spisu, neprováděl pro nadbytečnost dokazování ve smyslu důkazních návrhů předkládaných žalobkyní (resp. jejím zástupcem).

VII. Závěr a náklady řízení

39. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalované nezákonným. Proto je zrušil, a věci vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které *důvodně* vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokáta žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby ze dne 5. 5. 2020, replika k vyjádření žalované ze dne 7. 10. 2021) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 3 100 Kč, a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je advokát žalobkyně, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč,

odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že od placení soudních poplatků byla žalobkyně osvobozena a nemusela tudíž v tomto směru hradit ničeho, byla jí celkem vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 12 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

42. Žalobkyně ve sdělení vyúčtování odměny za zastupování ze dne 20. 12. 2021 požadovala přiznání náhrady nákladů též za úkony označené jako „*porada s klientkou*“, které se měly konat ve dnech 17. 7. 2018 a 19. 10. 2018. V této souvislosti žalobkyně předložila částečně anonymizované záznamy o jednání. V tomto rozsahu soud návrhu žalobkyně nevyhověl. Přiznal jí již totiž náhradu nákladů za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, o niž žalobkyně také žádala, přičemž daný úkon zahrnuje i první poradou s klientem. Konání dalších porad sice bylo prokázáno předloženými záznamy o jednání, z ničeho však nevyplývá, že by tyto další porady s klientkou mohly mít povahu důvodně či účelně vynaloženého nákladu řízení. Věc nelze považovat za mimořádně složitou po skutkové ani právní stránce, což by teoreticky mohlo vyvolávat potřebu dalších porad s klientem. Zároveň není ze soudního spisu patrné, že by potřeba dalších porad akutně vyplývala z aktuální situace v soudním řízení, tedy např. že by bylo nutno reagovat na úkony protistrany vyvolávajícími nezbytnost osobních konzultací žalobkyně s jejím advokátem.
43. Stejně tak v dané věci neměla povahu důvodně či účelně vynaloženého nákladu řízení stížnost na průtahy řízení ze dne 22. 7. 2021 (vedená soudem pod sp. zn. St 34/2021). Jednak tento úkon vůbec nespadá pod vymezení úkonů právní služby dle § 11 advokátního tarifu (a to ani ve smyslu třetího odstavce tohoto paragrafu), jednak by stejného účinku bylo možné dosáhnout např. prostým dotazem na stav řízení (soud zde samozřejmě nezpochybňuje právo účastníka řízení stěžovat si u orgánu státní správy soudu na délku řízení).
44. Žalobkyně dále ve vyúčtování odměny za zastupování žádala též „*o proplacení úkonu č. 4 – nahlížení do spisu*“. V přiložené tabulce provedených úkonů však tento úkon není blíže specifikován, přičemž pod bodem 4. je uveden úkon „*doplnění žaloby, částečné zpětvzetí žaloby*“. Ze soudního spisu plyne, že advokát žalobkyně do soudního spisu nahlížel (prostřednictvím jím pověřených osob) ve dnech 29. 6. 2018 a 2. 3. 2021. Na žádný z těchto úkonů ovšem nelze aplikovat žalobkyni paušálně odkazované závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 3906/17, neboť tento náleze se skutkově i právně týkal zcela jiné situace, navíc z něj nelze dovodit názor, že každé nahlížení do spisu je bez dalšího důvodně vynaloženým úkonem právní služby. Za přílehavější zdejší soud považuje spíše náleze ze dne 8. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 4012/18, v němž Ústavní soud akcentoval pravidlo, že pro účely náhrady nákladů řízení zcela úspěšného účastníka platí, že hrazeny mají být toliko náklady potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva. V nyní projednávané věci lze prvé nahlížení do spisu považovat za součást převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu [viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40], u druhého nahlížení pak není patrné, že by konkrétní okolnosti případu [při zohlednění zejména nezbytnosti a účelnosti postupu, procesní situace] ospravedlňovaly, aby náklad související s tímto nahlížením byl z hlediska § 60 odst. 1 s. ř. s. považován za důvodně vynaložený (tak by tomu mohlo být

např. v situaci, kdy by protistrana založila do spisu značné množství listin, s nimiž by účastník neměl možnost se jinak seznámit než krátce při jednání ve věci). Ani za jedno z uvedených nahlížení do spisu tedy soud žalobkyni samostatnou náhradu nákladů řízení vůči žalované nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu